

Nunta și Mireasa Mielului

Să deschidem Cuvântul lui Dumnezeu la Matei, capitolul 22. Aici găsim o pildă despre nunta Fiului de Împărat. Vom citi doar câteva versete, începând cu versetul 1 și 2. „Isus a luat cuvântul și le-a vorbit din nou în pilde, zicând: Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său.” Amin.

Cum bine știți, Domnul Isus este numit Mirele nostru. Este vorba despre o nuntă care va avea loc la finalul istoriei omenirii, "Nunta Mielului", după cum spune Cuvântul lui Dumnezeu. Înainte de a citi din Apocalipsa, să ne oprim puțin asupra acestui verset. "Împărăția Cerurilor se aseamănă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său." Împăratul este Dumnezeu, iar fiul împăratului este Domnul Isus. Acest împărat dorește să organizeze o nuntă pentru fiul său și, implicit, să îi găsească o mireasă. Acea mireasă suntem noi.

Mulți dintre noi am crezut, cel puțin la un moment dat, că scopul principal este să evităm Iadul și să ajungem în Rai. Însă, scopul lui Dumnezeu este să organizeze o nuntă pentru Fiul Său și să îi ofere o mireasă. Desigur, Fiul și mireasa vor avea o casă, o locuință. Noi dorim locuința, Raiul, străzile de aur, dar se pare că Mirele este mai puțin important.

Să citim acum din Apocalipsa și să vedem ce relații ar trebui să existe între mireasă și mire, și să ne întrebăm dacă aceste relații există între noi și Domnul Isus.

De ce ar trebui să Îl iubim? Îl iubim pentru că a murit pentru noi? Da,

desigur. Dar ar trebui să Îl iubim și pentru că El este Cel mai frumos din ce există. De ce iubim o persoană? Pentru că este frumoasă, nu urâtă.

Să ne îndreptăm acum către Apocalipsa, să citim capitolul 21, de la versetul 1: *"Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că primul cer și primul pământ pieriseră, și marea nu mai era. Și eu, Ioan, am văzut sfânta cetate, Noul Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas puternic venind din tronul lui Dumnezeu, care spunea: Iată, cortul lui Dumnezeu cu oamenii. El va locui cu ei, iar ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeul lor."*

Din cer, trimisă de Dumnezeu, a coborât cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pregătită ca o mireasă împodobită pentru mirele ei.

Acum, să ne gândim la noi înșine. Ce ar trebui să facem? Este necesar să întreprindem acțiuni sau nu? El a făcut totul pentru noi, s-a sacrificat, a murit pentru noi, iar noi avem totul pregătit. Este acest lucru adevărat sau nu?

Vom citi din nou în Apocalipsa, capitolul 21, versetul 9. *"Apoi, unul dintre cei șapte îngeri care dețineau cele șapte cupe pline cu ultimele șapte plăgi a venit și mi-a vorbit, zicând: Vino, îți voi arăta mireasa, soția Mielului."* Mielul este Domnul Isus. Mielul are o soție, o mireasă.

Să citim în continuare în Apocalipsa despre mireasa, soția Mielului, capitolul 19, versetul 7: *"Să ne bucurăm, să ne veselim și să îi dăm slavă, căci a sosit nunta Mielului, iar soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu în*

subțire, strălucitor și curat. (Inul subțire reprezintă faptele drepte ale sfinților.)” Amin. Deci și Mireasa trebuie să se pregătească, așa cum este scris.

Dacă analizăm cu atenție, există câteva referințe aici. Prima referință este la Matei, capitolul 22, versetul 2, de unde am început mesajul. Împăratul a organizat o nuntă pentru fiul său. A sosit nunta Mielului, iar soția Lui s-a pregătit.

Aș dori să fac o scurtă analogie despre motivul pentru care femeia trebuie să fie supusă bărbatului și nu invers. Găsim răspunsul în Biblie? Femeia a fost înșelată, a păcătuit și a fost subordonată. Dacă facem o analogie între Domnul Isus și noi, cine a păcătuit? Domnul Isus sau noi? Noi nu suntem mirele, ci vom fi mireasa, sau soția, sau fiica Sionului. Noi am păcătuit și suntem lipsiți de gloria lui Dumnezeu.

Așadar, cum ar trebui să fie relația dintre soție și mirele ei? Această analogie ne ajută să înțelegem că nu avem dreptul de a ne considera egali cu Domnul Isus. El nu a păcătuit, în El nu a fost găsit păcat, în timp ce noi suntem cei care am păcătuit.

Așa cum am amintit, există o relație între o soție și un soț, sau între o mireasă și un mire. Noi trebuie să ne pregătim pentru a deveni mireasa Mielului.

Totuși, mulți dintre noi doresc doar să primească o locuință în care să locuiască, fără a dori să se pregătească pentru a fi soția Mirelui. Dar, scopul lui Dumnezeu nu este să ne ofere doar o locuință, ci să ne

pregătească pentru Mire. Acesta este adevăratul scop al lui Dumnezeu, exprimat în mod metaforic, desigur.

Aș dori să continuăm să citim pentru a vedea dacă ne regăsim în această perspectivă și dacă ne atrage. Evident, una dintre condițiile principale este ca noi să îl iubim pe Mire, să ne placă de El. Dacă nu ne place caracterul Mirelui, ne vom dori oare să fim mireasa Lui?

Am folosit o ilustrație cu ceva timp în urmă pe care aș dori să o reamintesc pentru a înțelege mai bine. A fost scrisă o carte cu ani în urmă despre relația dintre un bărbat și o femeie, despre cum poate arăta aceasta, și despre situațiile în care o căsătorie are loc fără iubire. Un tânăr sărac a fost atras de averea unui om bogat. Acest om avea o fiică, a cărei frumusețe sau lipsă de frumusețe nu este relevantă. Tânărul iubea o altă fată și avea o relație cu aceasta, dar, pentru a obține averea omului bogat, s-a prefăcut că o iubește pe fiica acestuia, a înșelat-o și s-a căsătorit cu ea. Totuși, inima lui aparținea altei fete. A reușit să îl înșele pe omul bogat și pe tânără fată doar pentru o scurtă perioadă, deoarece adevărul a ieșit rapid la iveală.

Vedem cât de reprobabilă este dorința unui om de a dori doar bunurile cuiva, fără a fi îndrăgostit de persoana respectivă. Să nu fim și noi în aceeași situație, dorind să ajungem în Împărăția lui Dumnezeu doar pentru beneficiile pe care le oferă. În Împărăția lui Dumnezeu, suferința, lacrimile, durerea și moartea nu mai există. Există străzi de aur și porți de mărgăritar, dar trebuie să ne dorim mai mult decât aceste lucruri

materiale. Ce altceva și-ar putea dori cineva mai mult?

Fiind om, nu este asta minunat? Posesiunile sunt extraordinare, într-adevăr. Dar, ce ar putea să-și dorească omul dincolo de acestea? În schimb, nu iubește Fiul acestui împărat care deține aceste posesiuni. El aspiră să ajungă acolo. El are de fapt o altă iubită și nu vrea s-o piardă.

Îi cântăm: "Te iubesc, Isuse"? Îi cântăm sau nu? Da, îi cântăm. Dar când îi cântăm, ce anume facem de fapt? Ce îi transmitem? Îi declarăm lui Dumnezeu că iubirea noastră este pentru Fiul Său și, în esență, dorim să fim alături de Fiul Său.

Dar Domnul Isus ne spune că, atunci când Lumina a venit în lume, oamenii au iubit și preferat mai degrabă întunericul decât Lumina, pentru că faptele lor erau rele. Mulți iubesc de fapt întunericul și dorim să ajungă în Raiul lui Dumnezeu. Cei care seamănă în firea pământească, de la Dumnezeu vor primi de fapt pierzarea veșnică. Dumnezeu afirmă clar că nu permite să fie batjocorit. Însă omul crede că poate să Îl batjocorească pe Dumnezeu, să-L înșele.

Domnul Isus ne îndeamnă, în Matei 10:37, să înțelegem clar chemarea noastră. Să analizăm dacă putem să intrăm pe o cale ocolită, citând versetul 37: *"Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine."*

Să citim și din Luca 14 pentru a defini mai clar natura iubirii la care suntem chemați și să recunoaștem că El are ochi care văd. Nu sunt ca

ochii țăranului bogat, care a fost înșelat. El nu poate fi înșelat. Dumnezeu, care cunoaște inimile, nu se lasă amăgit de om. Să fim conștienți și să nu credem că îl putem înșela pe Dumnezeu. Luca 14:26 spune: *"Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe soția sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar și propria sa viață, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine nu poate fi ucenicul Meu."* Sau *"nu este vrednic de Mine"*, afirmă Domnul Isus.

Practic, când suntem chemați să ne înnoim viața, suntem invitați să devenim logodnici ai Domnului Isus. Aceasta nu este doar o chemare pentru a fi salvați de la iad, așa cum ne induce în eroare religia. *"Hai, fraților, să scăpăm de iad, hai să ne pocăim, să ne anevoim"*, desigur, este important să renunțăm la păcat, dar acest lucru nu este suficient. Trebuie să ne îndrăgostim de felul cum a trăit Domnul Isus, pentru că El va fi Mirele nostru.

Este esențial să îl iubim. Ce înseamnă să iubești? Dacă consultăm dicționarul, găsim că iubirea presupune o afecțiune și o admirație profundă față de persoana iubită. O afecțiune și o admirație. Te simți atras de persoana pe care o iubești. Cine iubește mai mult orice altceva, decât pe Mine, nu este vrednic să fie mireasa Mea. Statutul final al nostru este să fim mireasa Domnului Isus.

Când citim în Geneza, și probabil și voi ați făcut-o, vedem că în căsătorie tânărul când se căsătorește părăsește familia și el și soția sa vor forma un

singur trup. Pare ciudat cum pot forma un singur trup, când de fapt sunt două trupuri separate. Și apoi Dumnezeu spune: *"ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă."*

Vom explora această unire care trebuie să existe între noi și Domnul Isus. Este o unire de căsătorie, în care cei doi devin un singur trup. Aceasta nu mai poate fi desfăcută, iar Cuvântul lui Dumnezeu ne dezvăluie ceva extraordinar despre această unire.

În 2 Corinteni 11:1-3: *„O, de-ați putea suferi puțintică nebunie din partea mea! Haide, suferiți-mă! Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu viclenia lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos”. Amin.*

Facem o mică analogie, o ilustrație cu viața noastră pământească. Apostolul Pavel a lucrat pentru a ne înfățișa, pe mine și pe voi, înaintea lui Hristos. Fiind logodnicul, ne-a logodit ca pe o fecioară curată și dorește să ne prezinte ca pe o fecioară pură, care nu are alt iubit, ci doar pe El. Apoi spune: *"Mă tem că, așa cum șarpele a înșelat-o pe Eva cu viclenia sa, tot așa și gândurile voastre să nu se abată de la puritatea și fidelitatea față de Hristos."* În contextul acestei logodne în care am intrat, putem reflecta la situația umană, indiferent cine a fost în această poziție.

Dacă ne căsătorim cu o fată, în timp, gândurile noastre pot devia de la puritatea și fidelitatea față de persoana cu care ne-am unit. La fel ca în

lume, unde mulți sunt ipocriți, având și soții, și amante, dorind să trăiască atât cu soția, cât și cu amanta. Pavel se temea ca noi să nu ne abatem de la puritatea și fidelitatea pe care am avut-o față de Hristos. Numai așa se poate stabili o relație cu Domnul Isus prin puritate și fidelitate.

Dacă credem că intrăm într-o relație cu Domnul Isus doar pentru că dorim bogăția Tatălui Său, ne înșelăm. Am întâlnit mulți oameni care mi-au spus că au venit la Hristos de frica iadului și că nu au auzit pe nimeni să vină la Dumnezeu din alt motiv. Dacă venim de frica iadului, dorind să scăpăm de rău și să ajungem la bine, este Dumnezeu mulțumit de dorința noastră? Este o dorință bună, dar nu suficientă.

El dorește să-și căsătorească Fiul. Acesta este scopul lui Dumnezeu. El caută o mireasă pentru Fiul Său și noi trebuie să fim acea mireasă. Scriptura ne spune: *"V-am logodit cu un bărbat, ca să vă prezint înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată."*

Acesta este scopul apostolului Pavel și acum acesta trebuie să fie și scopul nostru: să îi învățăm pe alții să se prezinte înaintea lui Hristos desăvârșiți, ca o logodnică pură, fără pată sau zbârcitură.

Să citim din Efeseni, capitolul 5, și să privim relația noastră cu Dumnezeu din perspectiva înaltă pe care ne-o oferă Scriptura. Chemarea pe care o avem nu este una obișnuită — nu suntem chemați doar să fim slujitori, ci să fim **mireasa lui Hristos**, frați ai Domnului Isus. Este o chemare sfântă, care implică o relație profundă cu El.

Vom analiza versetele 21–33, nu doar ca o învățătură despre relația dintre soț și soție, ci ca o imagine a **relației dintre Hristos și Biserica Sa**, adică dintre El și noi. Aceste versete au un scop spiritual profund.

„Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos.” „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului...”

Aceste cuvinte ne arată că supunerea este o temă centrală. Nu este vorba doar despre femei sau despre bărbați, ci despre **toți credincioșii**, care sunt chemați să trăiască în supunere față de Hristos. De ce? Pentru că **noi am păcătuit**, suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu și avem nevoie de restaurare. Supunerea față de Hristos este calea prin care ne apropiem de El și ne pregătim pentru veșnicie.

Nevestelor li se cere să trăiască în supunere, nu pentru că sunt inferioare, ci pentru că această relație reflectă **ceea ce va fi în veșnicie**: Hristos este Mirele, iar noi suntem Mireasa. Nu putem inversa rolurile. Poziția de Mire aparține Fiului lui Dumnezeu, Împăratul împăraților. Satan a încercat să schimbe locurile și a căzut. Așa învățăm că **supunerea este esențială în Împărăția lui Dumnezeu**.

Domnul Isus ne învață supunerea prin exemplul Său. El ne călăuzește, ne iubește și ne sfințește. Supunerea noastră față de El trebuie să fie **totală**, în toate lucrurile. Nu există excepții. Dacă nu învățăm să ne supunem, nu vom putea fi Mireasa Mielului. Ne dorim Raiul, dar nu vom ajunge acolo dacă nu trăim conform criteriilor divine.

Supunerea adevărată izvorăște din **dragoste**, nu din obligație. Dacă ne

supunem doar formal, fără iubire, în interiorul nostru va fi amărăciune. Domnul Isus a spus:

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” „Cine nu Mă iubește, nu păzește poruncile Mele.”

Cine poate fi cu adevărat supus unui stăpân pe care nu îl iubește? Poate formal, dar nu cu inima. Relația dintre Hristos și Biserică este una de iubire profundă. El este Capul Bisericii, Mântuitorul trupului Său. Așa cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa trebuie să fim și noi — în toate lucrurile.

Este greu să trăim această supunere, dar este necesar. Nu este vorba de frică, ci de **respect profund și iubire**. Hristos nu ne domină, ci ne iubește. S-a dat pe Sine pentru Biserică, ca să o sfințească, să o curățească și să o prezinte înaintea Tatălui ca o mireasă fără pată, sfântă și fără prihană.

Aceasta este lucrarea Lui, dar și noi avem o parte: **să ne supunem cu credincioșie și iubire**. El este Mirele, noi suntem Mireasa. Nu trebuie să inversăm rolurile, ci să ne cunoaștem locul și să creștem în supunere.

Când avem o rană, ce facem? O îngrijim cu grijă, nu o lovim cu ciocanul. Este în firea noastră să ne protejăm și să ne tratăm rănilor, să aplicăm unguente, pansamente, să luăm antibiotice. Așa suntem creați — să ne îngrijim cu drag de trupul nostru.

La fel face și Hristos: **El își îngrijește cu drag Trupul**, adică Biserica, Mireasa Sa. Noi suntem **mădulele Trupului Său**, carne din carnea Lui

și os din oasele Lui.

De aceea, versetul 31 din Efeseni 5 capătă o semnificație profund spirituală:

„De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup.”

Aceasta nu este doar o referire la căsătoria pământească, ci o imagine a **unirii dintre Hristos și Biserica Sa**. Așa cum un om renunță la tot pentru a se uni cu soția sa, tot așa și noi suntem chemați să **renunțăm la tot ce este în lume** și să ne alipim de Hristos. Dacă cineva nu Îl iubește pe Domnul Isus mai presus de orice, nu poate fi logodnica Lui.

„Taina aceasta este mare”, spune apostolul Pavel — și ea se referă la Hristos și Biserica.

Această taină ne revelează o realitate spirituală profundă: **noi suntem Trupul lui Hristos**, iar El este Capul nostru, Mântuitorul nostru. Relația dintre bărbat și femeie este doar o imagine, o metaforă. În această analogie, **noi suntem în poziția soției**, iar Hristos este Mirele. De aceea, suntem chemați la **supunere, curăție și pregătire**.

Dar de unde vine această Mireasă? Nu dintr-o împărăție egală cu a Lui. Nu este o alianță între două regate puternice, ca în istoria lumii. Mireasa nu vine din Imperiul Roman sau Persan. Nu vine cu slavă proprie. **El o alege, o curăță, o scoate din păcat și întuneric**, o sfințește și o pregătește pentru a fi una cu El.

Aceasta este lucrarea harului: Hristos își iubește Biserica, o îngrijește, o

vindecă și o unește cu Sine. Iar noi, ca răspuns, suntem chemați să ne supunem Lui cu iubire, să renunțăm la tot ce ne leagă de lume și să trăim în unitate cu El, ca un singur trup.

Pentru a înțelege cine este Domnul și cine suntem noi, să citim din Ezechiel, capitolul 16. Aici ni se descoperă o imagine profundă a **relației dintre Dumnezeu și sufletul omenesc** — o relație de iubire, restaurare și legământ. Este o chemare la o iubire spirituală, nu una fizică sau materială, ci o iubire care transformă și vindecă.

„Când am trecut Eu pe lângă tine, M-am uitat la tine și iată că îți venise vremea iubirii. Atunci am întins peste tine poala hainei Mele, ți-am acoperit goliciunea, ți-am jurat credință, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu, și ai fost a Mea. Te-am scăldat în apă, te-am spălat de sângele de pe tine și te-am uns cu untdelemn.” (Ezechiel 16:8–9)

Aceasta este imaginea unei întâlniri divine, în care Dumnezeu ne vede în starea noastră de goliciune — simbol al rușinii, vulnerabilității și păcatului — și ne acoperă, ne spală, ne unge, ne face ai Lui. Este începutul unei **relații de legământ**, în care El ne jură credință și ne cheamă să fim ai Lui.

Aceași temă apare și în Apocalipsa 3, unde Domnul mustră starea spirituală a celor care cred că sunt bogați, dar în realitate sunt *„ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi”*. El ne cheamă:

„Vin-o la Mine să-ți cumperi haine albe, ca să te îmbraci și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale.”

Așadar, **goliciunea** este o imagine a stării noastre fără Hristos. Dar El nu ne lasă așa. Ne acoperă, ne spală, ne sfințește. Ne cheamă într-o **relație de iubire**, în care El este Mirele, iar noi suntem Mireasa. Este o iubire care nu se bazează pe meritele noastre, ci pe harul Său.

Această relație este taina despre care vorbește și apostolul Pavel în Efeseni 5 versetul 32:

„Taina aceasta este mare; (vorbesc despre Hristos și Biserică).”

Noi nu venim la El ca o împărăție egală, ci ca o ființă căzută, pe care El o ridică. Nu este o alianță între două regate, ci o **restaurare a unei ființe pierdute**, pe care El o face sfântă, fără pată, vrednică de a fi una cu El.

Aceasta este frumusețea chemării noastre: **să fim ai Lui**, să ne supunem cu iubire, să renunțăm la lume și să ne alipim de Hristos, devenind un singur trup cu El. Este o relație de legământ, de vindecare, de sfințire — o relație care ne transformă din goliciune în slavă.

Te-am scăldat în apă, te-am spălat de sângele de pe tine, și te-am uns cu untdelemn. Ți-am dat haine cusute cu fir, și o încălțăminte de piele de vițel de mare, te-am încins cu in suptire, și te-am îmbrăcat în mătăasă. Te-am împodobit cu scule scumpe, ți-am pus brățări la mână, și o salbă la gât; ți-am pus o verigă în nas, cercei în urechi, și o cunună minunată pe cap. Astfel, ai fost împodobită cu aur și cu argint, și ai fost îmbrăcată cu in suptire, cu mătăasă și cusături cu fir. Ai mâncat floarea făinei, miere și untdelemn. Erai de o frumuseță desăvârșită, ba ajunsesei chiar împărăteasă. Ți s'a dus vestea printre neamuri, pentru frumuseța ta; căci era desăvârșită de tot, datorită strălucirii cu care te

împodobisem, zice Domnul, Dumnezeu." Amin.

Dumnezeu ne ia din zona de goliciune, unde suntem goi și murdari, ne spală, ne curăță, ne jură credință, face legământ cu noi, devenim ai Lui și apoi începe să ne îmbrace. Ne îndeamnă să ne dezbrăcăm de omul cel vechi, dar acest lucru nu este suficient. Trebuie să ne îmbrăcăm cu omul cel nou, făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, pentru a semăna cu El.

Să mergem și să citim despre această chemare a Domnului Isus, pentru a înțelege, în Ioan, capitolul 14, la ce suntem chemați. Dumnezeu nu dorește să ajungem în Împărăția Lui prin constrângere, ci prin iubire. El vrea să ne arate frumusețea Domnului Isus, pentru ca noi să o apreciem. Dar câți o apreciază? Vedem că sunt foarte puțini care apreciază frumusețea Domnului Isus. Majoritatea aleg calea întunericului sau calea largă, nu pe cea îngustă. Care este calea pe care am ales-o? Domnul Isus spune: *"Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Veniți la Mine și veți găsi odihnă."* Dar trebuie să urmați Calea pe care merg Eu. Versetul 15: *"Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele."*

Ce trebuie să facă o soție față de soțul ei? Să-l urmeze, să se lase condusă, să îi fie supusă. Sigur că da, dar condiția este iubirea. Dacă mă iubiți, veți face așa. Dacă nu mă iubiți, nu veți putea să face așa. Aveți mare grijă. Nu încercați să păziți poruncile fără să mă iubiți, pentru că nu veți reuși. De aceea ne cheamă Domnul Isus să-I descoperim frumusețea caracterului Său și să fim fascinați de cum este El.

Citim versetul 21: "*Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.*"

Versetul 23: "*Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.*" Amin.

Cine vine la noi? Noi vom veni la el, nu doar Domnul Isus. Noi, Eu și cu Tatăl, îl vom iubi și vom veni la el și vom locui împreună cu el. El, Împăratul, cu Fiul de Împărat și cu logodnica Fiului de Împărat.

Dacă nu ne place smerenia, supunerea, înseamnă că nu ne place Fiul Împăratului. Și rămâne doar meschinăria, fățarnicia, dorința de a ajunge sus, prefăcându-ne că îl iubim pe El, dar, de fapt, nu îl iubim. Domnul să vă ajute să înțelegeți la ce suntem chemați fiecare.

La El este Lumina și trebuie să urâm întunericul și să iubim Lumina, deoarece El a urât nelegiuirea și a iubit dreptatea. Trebuie să stabilim această legătură, să ne hotărâm să facem această legătură de logodnă, pentru că trebuie să ne pregătim. Soția Lui s-a pregătit.

„Iată, a venit nunta Mielului!” — este strigătul din Apocalipsa. Cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coboară din cer, gătită ca o mireasă pentru Mirele ei. Această imagine nu este doar simbolică, ci ne privește direct: **noi suntem acea cetate**, acea Mireasă, chemată să fie pregătită, curată, îmbrăcată în haine strălucitoare, țesute cu fir de aur și mătase — hainele sfințeniei și ale neprihănirii.

Dar această îmbrăcămintă nu este automată. Trebuie **să o luăm, să o îmbrăcăm**, să fim găsiți îmbrăcați, nu goi. În pilda nunții, Domnul

întreabă:

„Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă?” Și omul acela a amuțit. Să nu fim printre aceia care, în ziua aceea, vor rămâne uimiți că nu sunt îmbrăcați. Să nu descoperim că **nu suntem ceea ce am crezut că suntem**. Ne-am dorit Împărăția, dar ne scapă printre degete. De ce? Pentru că **nu am vrut să fim Mireasa Lui**. E atât de simplu.

Uman, înțelegem ușor ce înseamnă dragostea: doi tineri îndrăgostiți nu mai văd nimic în jurul lor, totul se învâрте în jurul întâlnirii, al planurilor, al dorinței de a fi împreună. Așa ar trebui să fim și noi cu Domnul Isus: **îndrăgostiți de El**, dorindu-ne să trăim cu El, nu doar să locuim în casa Lui.

Mulți își doresc cerul, dar nu-L doresc pe Hristos. Vor locuința, dar nu vor legătura. Îl vor pe Isus, dar pe un alt Isus — unul permisiv, care acceptă calea largă. Dar adevăratul Hristos nu este așa. El ne cheamă la sfințenie, la lepădare de sine, la supunere și iubire sinceră.

Apostolul Pavel avertiza:

„Dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus... oh, cât de bine îl primiți!”

Este posibil să ne îndrăgostim de o imagine falsă a lui Isus — un Isus care ne lasă să trăim cum vrem. Dar acela nu este Mirele ceresc. Adevărata iubire față de Hristos înseamnă să-L iubim **pentru ceea ce este El**, nu pentru ceea ce ne poate oferi. Nu pentru cer, nu pentru binecuvântări, ci pentru **caracterul Său sfânt, blând, drept și curat**.

Am văzut odată o fotografie cu o femeie în vârstă, misionară în China,

ținând o Biblie în mână. Pe degetul ei era un inel. Și m-am întrebat: dacă Domnul Isus ar fi fost în acea imagine, **am fi văzut un inel pe degetul Lui?** De unde ar fi venit acel inel? De la Tatăl sau din lume?

Aceasta este întrebarea: **Îl iubim pe Hristos așa cum este El?** Sau ne place doar Raiul Lui? Îl iubim pentru ceea ce este — sfânt, curat, drept — sau doar pentru ceea ce are?

Să ne dorim să fim Mireasa Lui, să ne pregătim, să ne îmbrăcăm cu haina de nuntă, să fim găsiți vrednici de El. Să nu ne înșelăm cu o iubire superficială, ci să trăim o iubire adevărată, care duce la supunere, sfințenie și unitate cu Hristos.

Amin.